

Nilay Şanlı

**ATAM ÇOK
TEŞEKKÜR EDERİM**

roman

BİLGİ YAYINEVİ

Okura Mektup

Çok Kıymetli Okurum,

Filmlerin kamera arkası görüntülerini hep çok sevmişimdir. Aynı durum kitaplar için de geçerlidir ve ilk defa bundan bahsetmek istedim. Çünkü merak eden okurlarımın bunu bilmeye hakkı var.

Elinde tuttuğun kitap, yazdığım en zorlu kitap oldu.

Neden zordu? Çünkü gerçeklerle yüzleşmem ve bu hesaplaşma sonrasında kendimi ve kuşağımı eleştirmek zorundaydım. Aksi takdirde yeterince dürüst olmazdım ve bu, kitabı eksik yapardı. Okurken ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın.

Zordu, çünkü bilgilerimi tazelemek için okurken, araştırma yaparken, şehitliğimizi ziyaret ederken içine düştüğüm hüznün çukurunu sana yansıtmadan kendi içimde eritmem gerekti. Kurtuluş Savaşı sırasında halkın özellikle çocukların yaşadığı dramatik olayları olduğu gibi aktarsaydım ön planda hüznün ve acı olurdu ki bu, şan-

lı mücadelemizin önüne geçebilirdi. Elbette tüm bunları yok sayamazdım ama benim gibi hüzüün çukurunda debelenmemen için seni gülümsetme amacıyla olmazsa olmazım mizahtan faydalandım. Olay örgüsünü güncel dönemden bir karakter ile kurgulama sebebim de biraz bu. Ne de olsa o dönem, mizahla hiç bağdaşmıyor. Güncel döneme eski dönemin eşlik etmesinin diğer sebebiyse geçmişte ödenen bedeller sayesinde bizim şu an ülkemizde özgürce yaşadığımız gerçeğinin altını çizmek, bunları unutma gafletine düşmememizin önüne geçebilmek.

Zordu, çünkü bu hassas ve kıymetli konuyu hakkıyla yazacağım konusunda kendimi ikna etmem gerekti. Bu ikna kendiliğinden oluşmadı tabii. Emek verdikçe, zaman ayırdıkça ve odaklandıkça hatta başka bir şey düşünemez hâle geldikçe uzun hazırlık sürecinin tamamlandığına kanaat getirdim ve yazma sürecine başladım.

Sana bu satırları geçmiştten, farklı bir mekândan ama yazarıyla okuru arasındaki o eşsiz bağın henüz keşfedilmemiş boyutundan yazıyorum.

Umuyorum kitabı hem gözlerinle hem de kalbinle okursun.

Sevgiyle yanaklarından öpüyorum.

Nilay Şanlı

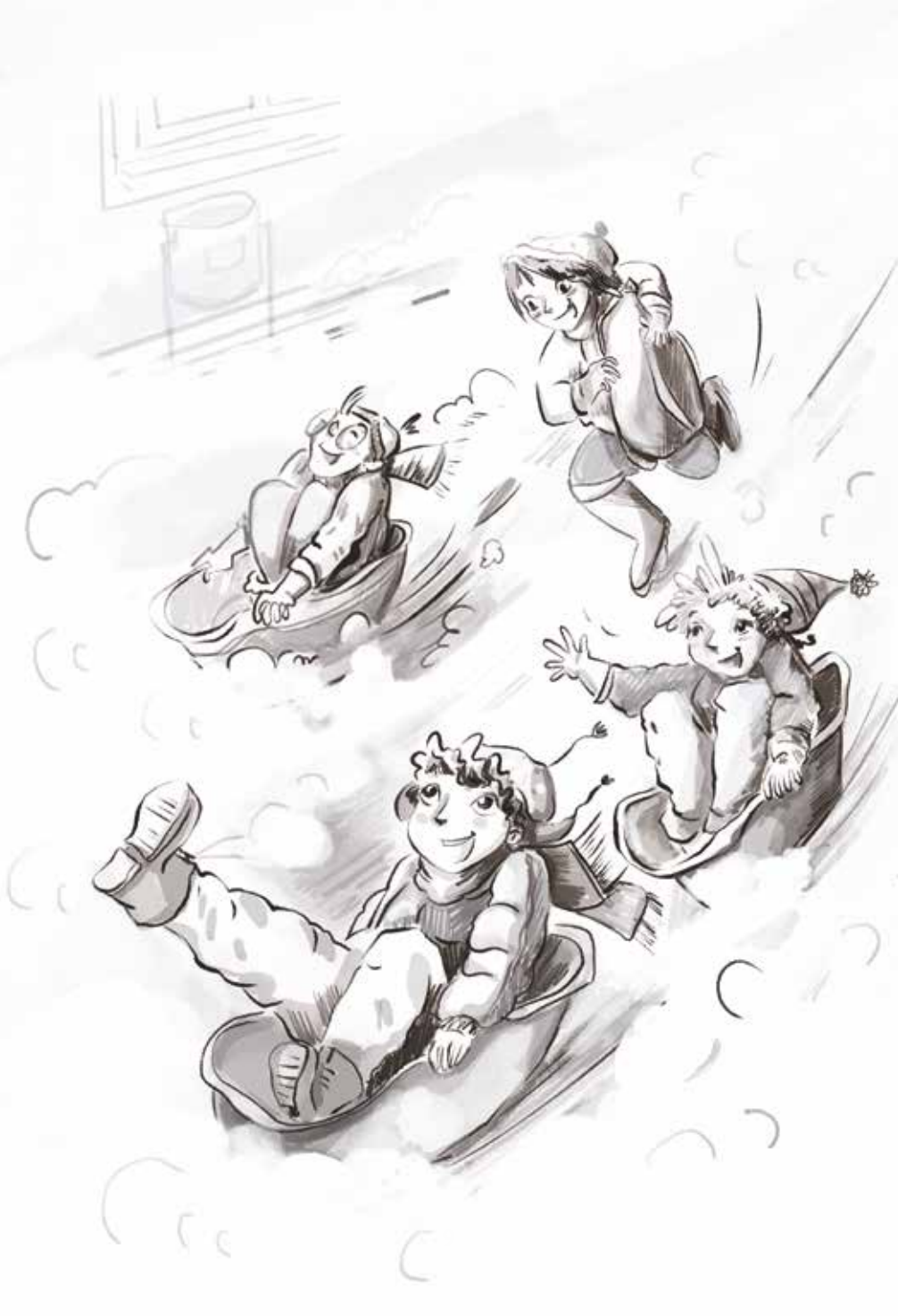
Sen Hiç Karda Leğenle Kaydın mı?

Okula leğen getirmek yasaklanabilir mi? Bizim okulumuzda bir ara yasaklandı. Buna o kadar çok üzüldük ki işin peşini bırakmadık ve ailelerimizi, öğretmenlerimizi ikna etmek için kırk dereden su getirdik. Neden mi leğen? Çünkü leğen eğlence demek. Şöyle ki, kışın Eskişehir'e çok güzel kar yağar. Okulumuzun arka bahçesi de leğenle kaymak için biçilmiş kaftan. Bunu ilk akıl eden Baran oldu. Geçen sene elinde koca bir leğenle okula geldi. Hepimiz başına üşüşüp neden leğen getirdiğini sorduk ama, "Teneffüste görürsünüz" diyerek koca dersi merak içinde geçirmemize sebep oldu.

Teneffüs zili çalınca koşa koşa arka bahçeye çıktık. Baran leğeni karların üzerine bırakıp içine oturdu. Fakat zemin eğimli olmadığı için öylece kalakaldı. İçinde biraz debelendi ama nafile. Biz de mecburen leğeni kenarlarından tutup onu hareket ettirdik. Arada birkaç kere devrildi ama işin eğlenceli kısımlarından biri de buydu zaten. Daha sonra leğene ben ve arkadaşlarım sırayla oturduk. Tabii teneffüs süresi hepimize yetecek kadar değildi ama gün sonuna kadar herkes en az bir kere leğene oturabildi. Ertesi günler hepimiz bir bir kendi leğenlerimizi getirme-

ye başladık. Karda hareket ettirmek kolay olsun diye de bir yerini delip içinden ip geçirdik. Sırayla birimiz oturup birimiz çekiordu. Bizi gören diğer sınıflar da bunu yapınca arka bahçemiz rengârenk leğenlerle doldu. En komiği küçük sınıflardı. Yanımıza gelip, “Abi ben de binebilir miyim?” diye sorarak sıra beklemeye hatta sonraki teneffüsler için rezervasyon yaptırmaya başladılar. Leğene binmek, ifadesini biz icat ettik sanırım. Tabii üstümüz başımız ıslak ve yanaklarımız soğuktan kıpkırmızı hâlde derse girince büyükler durumdan pek hoşnut olmadı. Her zamanki gibi buna bir çözüm bulmaktansa leğen getirmeyi yasaklayarak konuyu kapatmak istediler. Bizde o göz var mı? Pışıkkkk. Bulmuşuz böyle eğlenceyi. Hemen buna bir çare bulmak için beyin fırtınası yaptık. Birkaç absürt öneriden sonra makul ve yaratıcı bir çözüme ulaştık. Büyük çöp poşetlerini kabanlarımızın üzerine giyme önerisi ve hâlden anlayan öğretmenlerimizden yardım isteyerek yasağı kaldırttık. Birkaç kural daha ekledik ve artık leğenle kayabiliyoruz.

Leğenlerimize kavuştuğumuz ve tüm sınavlar bittiği için kafamız rahattı. Dersler de biraz rahat geçiyordu çünkü yarıyıl tatilinin başlamasına üç gün kalmıştı. Tek isteğimiz tatil için ödev verilmemesiydi. Makul miktardaki ödevde de razıydık gerçi. Aslan fen ve din dersi öğretmenlerimiz konu tekrarı dışında bir şey istemiyordu. Türkçeci sağ olsun sadece bir kitap okumamızı istedi. Gerçi o, sadece bir kitap demedi, en az bir kitap dedi ama olsun. Matematikçi kitabın sonundaki dönem sonu testlerini yapmamızı istedi. Bunu tahmin ettiğimiz için şaşırmadık.

Asıl bomba Gökşen Öğretmen'den geldi. İnkılap Tarihi ve Atatürkçülük dersini sınıfın dışına çıkaran hatta kalbimize işleten bir ödev verdi. Üstelik tam olarak ödev bile değildi.

Gökşen Öğretmen sınıfa gelmeden önce ısınmak için zıplıyordum. O gün çok üşümüştüm çünkü Baran'ın leğeniyle benimki çarpışınca ikimiz de kara yapışmıştık. Baran o sırada bize yeni dans figürlerini sergiliyordu. Zıplamaktan daha havalı bir ısınma yöntemi olduğunu kabul ediyorum. Şansımıza öğretmen erken geleceği tuttu. Gökşen Öğretmen kapıda belirttiği sırada Baran gözleri kapalı hâlde kollarını kapıya doğru uzatmış, kafasını bir aşağı bir yukarı sallıyordu. Gözlerini açıp Gökşen Öğretmen'le göz göze gelince bir-iki saniye kadar donakaldı. Sonra aniden kendine gelip toparlandı. Hepimiz çok güldük. Öğretmemiz Baran'a gülümseyerek, "Şamataya ara, ders başladı" dedi ve yerine oturdu. Tabii biz de sıralarımıza geçtik. Gökşen Öğretmen en sevdiğim öğretmenlerden. Teneffüslerde leğenle kaymamız konusunda bizden yana olmuş, hatta her gün koca koca leğenleri taşımayalım diye bahçenin bir köşesine bırakabilmemiz için okul yönetimini ikna etmişti. Yazılı sınavlarda insaflı ve not konusunda da eli boldur. Dersleri öyle güzel anlatır ki kaynatmaya kıyamayız ve kırk dakika su gibi akıp gider. Genelde az ödev verdiği için sömestr tatilinde hiç ödev vermez sandım fakat sağ gösterip sol vurdu. Hatta on üç yıllık ömrühayatımdaki en zor ve en anlamlı ödev olmayan ödevi verdi.